

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ОЩЕ ЕДНО КОНЯЧЕ?

chitanka.info

Не знам дали си спомняте за онзи случай в „Зелената котка“, когато на една сюррия умни глави им хрумна да я подпалят. „Тук е имало боеве между магавете, с които никое друго заведение не може да се похвали“, оправдаваха се те, изтрезнели по спешност, когато Рей Макгавърн най-накрая успя да укроти ситуацията и побеснял ги строи пред бара в две редици. „Имало е случаи, когато хора са се измъквали, без да платят сметка, по-голяма от годишния оборот на Средната земя. Имаме си всичко в историята... само едно нещо не се бе случвало тук... и с това ни цакаат ония идиоти от «Куцата медуза» и «Сопола на Мерлин». Нямахме си пожар! И затова решихме... че то какво можеше чак толкова да стане...“.

Искате ли да се обзаложите на кого му дойде тази гениална идея? Ами да, естествено, че на Били Зеленчука. Кой друг има толкова малко здрав разум, че и трол би се озадачил от хрумванията му?

Ама не беше само той за бой, мен ако питате. Месеци наред се чудехме защо, в името на всички черни и бели дяволи, онези дебили Трикракия Дейвид (дълга история...) и Малчо Стивън не го спряха. Или поне да бяха се опитали. Или поне да не му бяха пускали мухата, че дъщерята на Рей Макгавърн е получила драконче като подарък за рождения си ден. Или, в краен случай, да не му бяха казвали, че Линда Макгавърн е на 17 години, прилича на малко елфическо инфарктче и има слабост към русоляви батковци-магьосници.

Е, да, ама не. Почвам да си мисля, че Били имаше вроден талант да изкарва най-дивите и необуздани пороци на хората с едно смигане. Всеизвестно е как преди няколко месеца бе успял да подкороса не кого да е, а самия Тери Сторн и как на пияна глава бяха обръснали брадата на спящия крал Стенли Неподкупния. Но това е друга история и ще ви я разкажа друг път.

Та, без да се отплесваме, Били зацвиллил като дълго държан на сухо жребец и се юрнал във фронтална атака към нищо неподозиращото девойче. Как е успял да я омае и какво точно се е случило между тях двамата, не се знае със сигурност, понеже Били мълчи целомъдрено (според нас — защото Рей го е заплашил със сух режим, ако се разпльампа, ама нейсе). Това, което обаче е несъмнено, е, че след мистериозното преживяване младежът успял да навие Линда да изведе дракончето на разходка. След като го напил до козирката с джуджешка бира, по някакъв начин го домъкна в „Зелената котка“...

Останалото е ясно за всеки, който някога е наблюдавал как драконите облекчават естествените си потребности.

Няма да задълбавам в подробности, като например как бе потушен огънят. Само ще ви подсказва, че след този случай „Котката“ можеше да се похвали не само с пожар, но и с наводнение. Кой да знае, че Рики Вещицата е запомнил заклинанието на Белдин за дъжд, че на всичкото отгоре и ще му хрумне да го използва, без да знае за страничните ефекти... С две думи, пороят, излял се върху кръчмата, далеч надминаваше ефекта от пожара, даже напротив — издигаше щетите на абсолютно ново и непознато за всички заведения от нашия клас ниво. Така че ако не друго, то поне Били, Трикракия Дейвид и Малчо Стивън можеха да бъдат спокойни — „Зелената котка“ се сдоба с такава великолепна история, че никоя друга кръчма не успя да повтори рекорда години напред.

По-интересното обаче е, че след като огньовете бяха потушени, водите — забърсани, а Рей се умори да чете конско на пишман веселяците, се оказа, че Брайън Махмурлука е изчезнал. И то без да си допие коняка. А това специално не се бе случвало поне от 20 години насам. Дори дъртите пияндета, които вече се смятаха за част от инвентарния опис на „Котката“ и бяха излочили толкова ракия, колкото не поемаше и орк-алкохолик, не се сетиха за друг подобен прецедент.

Тъпото при „Зелената котка“ бе, че нямаше начин да разбереш в кой свят именно е излязъл човекът, когото търсиш. Брайън можеше да е във всяка една реалност и никой от нас нямаше ни най-малка представа какво е минавало през главата му (или на този, който го е измъкнал...), за да се опитаме да мислим логично. Оставаше ни само да гадаем.

Някой предложи да повикаме за помощ Джонатан Деветте Пръста. Били се възпротиви категорично. Не се учудихме. Тези двамата не можеха да се гледат заради пустата му професионална завист. Колко сме се мъчили да ги убеждаваме, че няма защо да си мерят... жезлите..., но нито един от тях не искаше да отстъпи.

След като помисли малко (и успя да обърне две-три безстопанствени водки, които откри на бара), младежът се плесна по челото, викна „Ама че съм тъп!“ и хукна към задната стаичка, където Рей бе прибрал домашния любимец на щерка си. Дракончето вече се бе отърсило от магията на алкохола — вероятно защото по-голямата част

от него бе изтекла преди малко, опожарявайки половината бар-плот на „Котката“ — и скимтеше недоволно изпод масата.

— Хайде, Спиро, ела тук, приятелю! — подвижна му Били. — Търси Брайън! Добро момче!

— Спиро ли? — озадачихме се ние. Били махна с ръка:

— Прилича ми на Спиридон. Не знам защо, ама така ми дойде.

Ние единодушно се съгласихме, че няма нищо нередно в името „Спиро“. Виж, в идеята, че дракон можеше да бъде използван в ролята на хрътка, имаше доста уязвими моменти...

— Спокойно, всичко съм обмислил — нетърпеливо ни прекъсна Били. — Драконите може и да нямат кучешко обоняние, но за сметка на това имат котешки инстинкти. Единственото, което трябва да направим, е да му дадем да помирише коняка на Брайън, за да се досети кого точно търси, и да се уповаваме на десетото му чувство... или което там беше по ред на номерата.

— И откъде си сигурен, че планът ще проработи?

— Много просто, друже — хилна се Били и се почеса по темето с така характерния за Джонатан Деветте Пръста жест. Ако тези двамата не бяха коренно противоположни като външност, характери и магическа същност, човек можеше да се обзаложи, че са братя. — Ти познаваш ли друг, който да пие коняк в наши дни?

С неохота се съгласихме, че любовта на Брайън към екзотичните питиета от миналото може и да свърши работа. Рей докара чашка коняк — от онзи, калпавия, българския, дето и за дезинфекция на ръце не ставаше. Спиро подуши стъкларията, махна два-три пъти с опашка, сякаш искаше да ни каже „Абе вие майтап ли си правите с мен?“, кихна възмутено и запърха с крилца в посока най-близкия прозорец.

— След него!!! — ревна Били и всички хукнахме да преследваме люспестото добиче.

Половин час по-късно трябваше да признаем, че дракончето имаше доста добър нюх. Бяхме излезли от „Котката“ в света на Безгрешните — една от реалностите, в които всеки нормален човек гледаше да не попада, ако няма много належаща причина за това. Слава на Мерлин, че поне си носехме документите, защото ако не друго, то клубната карта от „Зелената котка“ поне гарантираше, че никой няма да се заяжда с теб, та било то и Безгрешната Милиция. Е, наложи се един-два пъти Били да раздаде няколко от любимите си

застрашителни погледи — от онзи модел, дето бяха гарнирани с налудничав блясък в очите и уж неволно припламване на аметиста в пръстена му, който все едно казваше „Не се занимавай с мен, понеже очевидно главата не ме слуша много“. Заядливиците схващаха намека доста бързо.

Спиро уверено ни водеше напред. Проблемът бе, че вървахме вече два дни, а нямаше и следа от Брайън. Започвахме да подозираме, че глупавото животно е надушило тайна спиртоварна за производство на нелегален алкохол и се е запътило натам с надеждата да се наложи и да убие махмурлука в зародиш. Всеизвестно бе колко лесно се пристрастяват към всичко порочно въпросните рептилии. Тери Сторн ни бе разказвал една история за дракон, израснал тайно в Графството, който веднъж кихнал в поле с пушилист и оттогава насетне не можел да изкара и ден без солидна доза от ароматния дим. Но пак се отплеснах...

Та вървахме ли, вървахме, докато — както се казва, в средата на нищото — не зърнахме някаква забутана странноприемница леко встрани от пътя. Спиро се юрна към нея като самодива към самотен мъж. Били прибели очи и промърмори под носа си нещо за големи глави с малко мозък и колосална тъпота. Така или иначе обаче нямаше да ни дойде зле някоя-друга бира, а и нещо за хапване също. Не знам дали в продължение на 48 часа сте следвали малко пъргаво драконче и дали имате представа колко изморени бяхме.

— Добре дошли в „Дрипавият елф“! — посрещна ни жизнерадостно човек на средна възраст — очевидно съдържателят. Обещата в ухото му и татуираната лерианска сована бузата му подсказваха, че на младини е бил член на някоя от парамагьосническите банди от Севера. Когато пред нас сякаш от нищото изникнаха четири бири и купичка фъстъци, разбрахме, че не сме били далеч от истината.

Освен нас в хана имаше още двама-трима посетители, които мълчаливо къркаха и не се занимаваха с глупости от рода на обмяна на социални контакти. Решихме, че няма смисъл да се намесваме в липсата им на разговор и без много-много приказки надигнахме бирите.

Съдържателят обаче за сметка на това бе приказлив като за цял полк гоблини.

— Какво ви води насам, странници? — ухили се той, докато забърсваше с миризлив и подозрително изглеждащ парцал бар-плота пред нас. — Не ми приличате на туристи, за агенти на Конвента или Милицията сте прекалено неофициално облечени... Да не би да сте съгледвачи за „Стани герой!“ или „Валинор търси талант“?

— Аз съм Били Зеленчука, волнонаемен магьосник и почетен клиент на „Зелената котка“ — с характерната си скромност се изпъчи нашето момче. — Тези са моите приятели Малчо Стивън, Боби Диоптъра и Алекс Сладкодумеца. Това тук — зеленото, сумтящото и дебилно изглеждащото — с твое позволение, е Спиридон, на галено Спиро. Тръгнали сме да издирваме наш другар, безследно изчезнал по време на големия пожар в „Котката“.

— Имали сте пожар? — впечатли се съдържателят.

— И наводнение веднага след него — осведоми го небрежно Били.

— Брей, ама вие сте много напред с материала... — зацъка с език началството. — Ние тук едва сколасваме да се отчетем с някой-друг побой, ама откак Милицията затегна контрола над магиите, и това вече не се случва кой знае колко често... Живот си живеете вие! Пък нас от Периферията кучета ни яли...

Изглеждаше толкова респектиран, че не намерихме за нужно да му кажем, че въпросните велики събития се бяха случили преди няма и два-три дена, и то заради глупостта на шепа пишман шегаджии.

— Джоузеф Халбата, на вашите услуги! — успя да се представи ханджията, когато най-сетне страхопочитанието му полека-лека избледня. — Кръчма „Зелената котка“ е легенда, а Рей Макгавърн е един от хората, с които бих се запознал с удоволствие, ако не бях заседнал в тази дупка... А и Тери Сторн... колко истории, колко легенди, колко предания... Не маг, а машина! Горд съм, че избрахте моята скромна странноприемница, момчета — следващите бири са от мен!

Самочувствието на Били тихо страдаше в ъгъла, но когато чу за бирата на аванта, реши, че животът не е толкова черен, колкото изглеждаше.

— Предполагам, не си чувал нищо за дребно човече, което пие повече коняк, отколкото вдишва и издишва въздух? — без особена

надежда запита той, докато пресушаваше първата си халба и се пресягаше за втора.

— Със сигурност не се е мяркал тъдява, друже — поклати глава Джоузеф и посочи прашасалата бутилка коняк на рафта зад гърба си. — Тукашните селяндури къркат само бира и ракия, най-много някой да се излъже да поръча ракия-две, ама коняк не съм продавал от доста време насам.

Един от клиентите, заседнал най-тъмния ъгъл на кръчмата, се прокашля. На мен лично ми прозвуча като обикновена тютюнджийска кашлица, но явно ухото на Били бе по-тренирано от нашите. Младежът се извърна мълниеносно към него и викна:

— Ей, ти! Я ела насам!

— Кой, аз ли? — направи се на ударен онзи.

Били изнервено щракна с пръсти. Пияницата светкавично се озова на бар-плота до нас.

— Кажы сега какво знаеш за Брайън Махмурлука? — захапа го Били, без да му дава време да се опомни.

— Нищо не знам и не познавам никакъв Брайън, момчета... — запелтечи ошашавената пиянка. — Оставете ме на мира, аз просто си къркам и не закачам никого...

— Защо тогава се изненада, когато чу за коняк?

— А-а-а, това ли било... Пак ви казвам, не знам за Брайън, ама дочух как тия дни Дъртофелникът Джайлс продал целия си запас от коняк в хоремага. Три буренца от по двадесет литра заминали за един-единствен клиент...

— Къде е този хоремаг? — прекъсна го Били.

— Тръгвате надолу по пътя и в средата на селото завивате вдясно. Няма как да го пропуснете — това е единствената сграда с неонова реклама в цялата околия.

— Добре, момчета, тръгваме! — рипна Били като ужилен. — Благодарим ти, друже... а на теб, уважаеми Джоузеф, спорна и безаварийна работа!

Той сви юмрук и удари леко по бара. Блесна ослепителна светлина, а когато отново прогледнахме, забелязахме как подът се е сдобил с чисто нов паркет, светец от чистота, паяжините под тавана са изчезнали, гредите, които бяха започнали да провисват, са заменени от нови, прясно лакирани и ухаещи на току-що отсечено дърво,

пукнатината в огледало зад бар-плота се бе стопила, а вехтите мебели се бяха превърнали в удобни пейки и маси от масивни дървени трупи.

— Хиляди благодарности, господин Били! — поклони се Джоузеф Халбата. — Знам, че скромното ми заведение не може да се сравнява със „Зелената котка“, но ако някой ден Вие или приятелите Ви имате път насам, да знаете, че винаги сте добре дошли в „Дрипавият елф“.

— Благодарим, Джо! — отвърнахме в хор, докато се изнизвахме пред вратата, мъчейки се да настигнем Спиро, който очевидно си бе починал добре и в момента пак припкаше напред като младо яре.

Непознатият бе прав — не беше трудно да открием хоремага, тъй като огромната неонова реклама се набиваше на очи още отдалеч. Зачудихме се как в тази забутана провинция хората могат да си позволят неонова магия. Боби предположи, че вероятно закъсал маг е нямал пари да се разплати и е оставил като подарък на собственика руническият комплект. Съгласихме се с него единодушно. Случаите, когато магьосници ползваха заклинания като разменна монета, не бяха рядкост. Историята още помни как Джонатан Деветте Пръста игра цяла седмица на рулетка в казиното на Минас Кютек срещу късче пергамент с древноетиопско заклинание, разкриващо кой мами на карти... но това е тема за изцяло нов разказ.

Когато успяхме да открием Дъртофелника Джайлс, с лекота успяхме да изкопчим от него информация за клиента, изкупил целия му запас от коняк. Всичко, което Били трябваше да направи, бе да се ухили налудничаво и да спомене между другото, че с едно движение на ръката може да докара толкова огромно количество хлебарки и гъгрици, за да накара и най-негнусливия посетител да припне чевръсто към магазина в съседното село. Джайлс с готовност се съгласи да сътрудничи, дори собственоръчно написа с разкривения си почерк адреса на мистериозния клиент. Разбрахме, че конякът бе доставен във ферма, намираща се на три мили на юг от тук.

Никога не можах да схвана защо проклетите магьосници не могат да използват телепортация, магически скокове в пространството или някаква друга дяволия, за да си спестят (а и ние покрай тях...) ходенето с часове, насекомите, които се завират по носове, уши и прочие телесни отворстия, отвратителните палещи слънчеви лъчи и всякакви други такива екстри. Били Зеленчука не правеше

изключение: вместо да щракне с пръсти и да ни закара до издирвания от нас адрес, той предпочете да ни накара да се влачим пеша половин ден. На всичкото отгоре говедото дори не се потеше, въпреки че беше с любимото си черно наметало, а ние, които бяхме по къси ръкави, станахме вир-вода...

Както и да е — успяхме да се дотърим с хиляди усилия до фермата. Портите, разбира се, бяха заключени, но това не бе пречка за Били, който просто погледна ключалките и катинарите под някакъв странен ъгъл и те послушно изщракаха и се разтвориха. Човек можеше да си помисли, че ще проявим някаква минимална форма на благоразумие и ще се опитаме да влезем незабелязани, за да разберем какво точно се мъти тук. Точно обратното — нашето момче влезе с гръм и трясък и ревна:

— КЪДЕ Е БРАЙЪН???

Честно, не бях очаквал да извади чак такъв глас. Даже Спиро се уплаши и се шмугна набързо в един от по-тъмните ъгли. След като прозорците спряха да треперят, една от вратите в дъното на коридора се отвори и от нея наизлязоха десетина трола с огромни дървени бухалки и сопи.

— К'ви сте вие, бе? — изломоти единият от тях.

— Аз съм Били Зеленчука, но дълбоко се съмнявам, че си чувал за мен, мой малоумни ми приятелю — изпъчи се нашето момче. — Това обаче няма значение, понеже не сме били път чак дотук, за да си говорим за моята скромна особа. Търсим нашия приятел Брайън Махмурлука и имаме доста солидни причини да вярваме, че е някъде при вас. Затова хайде да си спестим любезностите и направо да преминем към онази част, където вие ни го предавате, ние си го вземаме под мишница и се омитаме.

— Що не си... — креснаха добичетата и се втурнаха към нас. Голяма грешка — Били дори не си направи труда да заеме някоя по-героична стойка, а вдигна длани пред себе си, сякаш се опитваше да отблъсне прекалено нахална поклонничка, след което рязко ги изпъгна напред. Притворихме очи, за да избегнем познатата ни вече до втръсване ярковиолетова светкавица. Когато пламъците се разсеяха, с умиление видяхме как на мястото на побеснелите тролове са изникнали десетина стръка пресен праз лук. Само един от тях бе пощаден от магията на Били: той висеше във въздуха на десетина педи

от пода с тъпо изражение на мутрата, но въпреки всичко се опитваше да се пресегне и да докопа бухалката си от земята.

— Виж какво, уважаеми — повиши тон Били — не ме карай и теб да превръщам в здравословен обяд! Кажй къде криете Брайън и ще ти се размине. Дори, ако съм в много добро настроение, може и да върна облика на приятелчетата ти.

Тролът се поколеба, но в края на краищата се предаде и посочи безмълвно с тлъстия си пръст към огромния гоблен, покриващ стената вляво от нас. Били махна с ръка и безвкусната бродерия отлетя встрани, разкривайки масивна дървена врата. Тръгнахме по коридора, който бе зад нея, и не след дълго стигнахме до малка стаичка, пълна с бъчви, стъкленици, тенджери и какво ли още не. В дъното ѝ забелязахме Брайън, овързан като парче селски салам за един стол. Беше налапал някаква тръбичка, другият край на която бе потопен в малко буренце, чието съдържание прогресивно намаляваше. Миризмата на коняк бе навсякъде — чак очите ни се насълзиха от колосалното количество спиртни изпарения, с които бе просмукана стаята.

— Брайън! Как си, друже? Добре ли си? Има ли ти нещо?

— А! 'Ма вие к'во пра'ите тука? — хилна се Брайън. Очевидно бе къркан до козирката.

— Е, как какво — спасяваме те! — зае героична стойка Били.

— Че от к'во? — озадачи се Брайън. — Мен си ми е добре тук... я виж колко безплатна пукница си имам...

— За какъв дявол те отвлякоха тия тролове? — полюбопитствах аз, докато го развързвах. Не че изглеждаше отвлечен, заложник или нещо от този род...

— Казаха, че искали да правят нова марка коняк, затова ме взеха като... екс... екс... експертно лице — озори се със сложната дума Брайън, грейнал от гордост.

— Ами защо плюскаш купешки тогава? — попита неразбиращо Били.

— Ами излъгах ги, че докато си настройт машинариите, трябва да загрея с някакъв добър вкус — невинно изломоти Брайън, разтривайки отвързаните си ръце. — Така да се каже, да се „настроя“ и аз...

— Говедо! Не можа ли поне една бележка да оставиш, та да ни спестиш разкарването из тоя мизерен свят?

— Момчетата бързаха... — оправда се пияндето и се заклатушка към вратата, хвърляйки от време на време по някой-друг съжалителен поглед към буренцата. Изведнъж ми хрумна напълно логичен въпрос:

— Я почакай малко! Щом си дошъл доброволно, защо те бяха вързали така?

— Ми...

— Кажу ми, че ме човърка де...

— Ми... щото на първата вечер им изпих суровината... — смутено наведе глава Брайън.

Докато се чудехме да се смеем ли или да плачем, той очевидно се сети нещо, защото се сепна и се закова на едно място:

— Ей, момчета, бях оставил един коняк в „Котката“... нали никой не ми го е изпил?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.